

гледѣ, сякашъ търсѣше нѣкого. Единъ автомобилъ профуча край него, безъ малко да го закачи. То се отмѣсти и се спрѣ предъ витрината на голѣмия дребарски магазинъ. Всѣкога, когато идваше въ града, най-напредъ се спираше предъ него, защото му се струваше, че му става по-топло, като гледа топлитѣ дрехи съ кожени подплати и яки. Въ тѣхния кварталъ нѣмаше такива магазини. Тамъ продаваха само стари, тънки дрехи, които едни бедни продаваха на други — още по-бедни отъ тѣхъ. После се опрѣ до една гостилница, отъ кждето се разнасяше приятна миризма на вкусни ястия. Когато му омръзна да стои и тукъ, то отмина

нагоре. Но скоро се спрѣ. Спрѣ го витрината на една сладкарница. Тя бѣше пълна съ хора. Бедното дете реши да влѣзе въ нея, да се смѣси съ хората, за да се стопли. Ала когато се опита да мине покрай една добре облѣчена дама, тя го изгледа сърдито и го отмѣсти на страна. Тогава то се отдрѣгна задъ вратата. Тукъ се свиваше, колкото се може повече, за да го не забележатъ. Когато се поуспокои, то се изправи на прѣсти

да погледа. По стѣкленитѣ рафтове бѣха наредени пасты, торти и разни други сладкиши, едни отъ които приличаха на парченца хлѣбъ, намазани съ масло. Наистина, тази вечеръ мащехата, когато го изпращаше да проси, му даде нѣколко сухи парченца хлѣбъ, но сега, много приятната миризма, която издаваха нѣкои отъ сладкишитѣ, събудиха у него такъвъ гладъ, че едва се държеше на краката си. То приглъщаше слюнката си и се мжчеше да си представи, какъвъ ли вкусъ иматъ ония сладки нѣща, които никога въ живота си не бѣ вкусвало. Ето тамъ онзи господинъ яде нѣкакъвъ сладкишъ въ видъ на цвѣте. Другъ яде баничка съ масло. Едно дете иска захарни колачета. Четвърто хвърля на земята сладкиша, който му подава майка му.

Бедното дете не можа да издържи. Измъкна се изъ задъ вратата и изтича на улицата, надѣвайки се да изпроси нѣкой левъ и си купи поне единъ сладкишъ да ги опита.

Като прибра на гърдитѣ си разкопчаното скъсано палто, то бързо изтича следъ единъ господинъ, който му се стори богатъ.

— Господине, гладенъ съмъ. Моля ви, дайте ми единъ левъ да си купя хлѣбъ! — каза просячето, като изтича предъ него.